

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2013, čj. 1960/ZPZ/2013-4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2015, čj. 15 A 99/2013 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Městský úřad Žatec (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013, čj. MUZA8858/20132, zamítl návrh na ustanovení žalobce mysliveckým hospodářem pro společenstevní honitbu Sádek – Lhota, neboť z opisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, a nesplnil tak podmínku bezúhonnosti. Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí městského úřadu rozhodnutím ze dne 19. 6. 2013, čj. 1960/ZPZ/2013-4 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), v němž uvedl, že městský úřad při posouzení podmínky bezúhonnosti podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), správně aplikoval § 12 odst. 5 zákona o myslivosti a nepřihlédl k zahlázení žalobcova odsouzení podle § 106 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

II. Řízení před krajským soudem

[2] Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítal, že § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti, který upravuje podmínky pro ustanovení mysliveckého hospodáře, odkazuje pouze na § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, a přísnější § 12 odst. 5 zákona o myslivosti se proto vztahuje pouze na posuzování způsobilosti kandidáta na ustanovení mysliveckou stráží.

[3] Krajský soud žalobu shledal důvodnou v rozsudku ze dne 14. 10. 2015, čj. 15 A 99/2013 – 56. Poukázal na to, že bezúhonnost jako podmínka pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře [§ 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti] je definována odkazem na ustanovení týkající se podmínky bezúhonnosti požadované pro mysliveckou stráž (§ 12 odst. 4 zákona o myslivosti). Podle § 35 odst. 2 zákona o myslivosti si správní orgán pro ověření vyžádá *opis* z evidence Rejstříku trestů; totéž je stanoveno v § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, který navíc uvádí, že se nepřihlíží k zahlazení odsouzení. Zákonem č. 59/2003 Sb. byla s účinností od 28. 2. 2003 novelizována ustanovení týkající se mysliveckého hospodáře, přičemž nově se bezúhonnost podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti prokazovala předložením *výpisu* z evidence Rejstříku trestů, jenž neobsahuje ta odsouzení, která byla zahlazena. Zároveň bylo změněno ustanovení § 35 odst. 6 zákona o myslivosti, které nově stanovilo, že pro mysliveckého hospodáře platí obdobně pouze § 12 odst. 3 zákona o myslivosti, a nikoli § 12 odst. 3 až 6 zákona o myslivosti, jak tomu bylo v předchozí úpravě. Podle důvodové zprávy myslivecký hospodář na rozdíl od myslivecké stráže není veřejným činitelem, aplikace stejných kritérií na obě funkce proto není správná.

[4] Ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti bylo opět novelizováno zákonem č. 124/2008 Sb. s účinností od 1. 7. 2008, kterým byl vypuštěn požadavek předložení *výpisu* z evidence Rejstříku trestů a za odst. 1 byl vložen odst. 2, kterým byla správnímu orgánu stanovena povinnost vyžádat si *opis* z evidence Rejstříku trestů. Důvodová zpráva přitom tuto změnu označila za legislativně-technickou úpravu směřující ke snížení administrativní zátěže fyzických osob a zrychlení správních řízení. Zákon o myslivosti se v důsledku této novely stal podle krajského soudu nesourodým, a proto upřednostnil s ohledem na legislativně-technickou povahu novely takový výklad, podle kterého se podmínka stanovená pro mysliveckou stráž v § 12 odst. 5 mysliveckého zákona musí vykládat restriktivně a na mysliveckého hospodáře, jenž má ve srovnání s mysliveckou stráží podstatně omezené pravomoci, se ani po novele nevztahuje. V případě mysliveckého hospodáře je v důsledku toho nutné nadále přihlížet k fikci bezúhonnosti podle § 106 trestního zákoníku, neboť výklad dovozující zpřísnění podmínek bezúhonnosti pouze na základě požadavku na *opis* z evidence rejstříku trestů by byl rozporný s principem proporcionality a neodpovídal by účelu sledovanému zákonem.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, kterou formálně nepodřadil pod žádný z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z které však vyplývá, že zpochybňuje posouzení právní otázky krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

pokračování

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 18. 10. 2013, čj. 59 A 22/2013 – 34, podle kterého ten, kdo byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, nesplňuje podmínku bezúhonnosti pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře. Bezúhonnost jako podmínka pro ustanovení do funkce mysliveckého hospodáře je totiž definována odkazem na podmínku bezúhonnosti stanovenou pro mysliveckou stráž, u které se podle § 12 odst. 5 mysliveckého zákona k zahlázení odsouzení nepřihlíží. Předchozí novelizace sice stanovila mírnější požadavek výpisu z evidence Rejstříků trestů s tím, že se k zahlázení odsouzení přihlíželo, avšak úmysl zákonodárce odlišit podmínky pro mysliveckého hospodáře a mysliveckou stráž v důvodové zprávě k pozdější novele, jež zavedla opět požadavek opisu z evidence Rejstříku trestů, vyjádřen nebyl. Z toho vyplývá, že podmínka bezúhonnosti byla zmíněnou novelou opět zpřísněna a nedoplnil-li zákonodárce současně s novelou do předmětných ustanovení dovětek o nepřihlížení k zahlázení odsouzení, jedná se spíše o legislativní nedůslednost než záměr.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[8] Spornou právní otázkou v projednávaném případě je, zda je podmínka bezúhonnosti pro ustanovení mysliveckým hospodářem splněna tehdy, pokud byla navržená osoba odsouzena pro úmyslný trestný čin a následně bylo její odsouzení zahlázeno. Jak vyplývá z rekapitulace skutkových a právních okolností projednávaného případu, právní úprava podmínek pro ustanovení osoby do funkce mysliveckého hospodáře doznala několika změn, v důsledku čehož se stala nekoncepční a do určité míry nejasnou a nesrozumitelnou, neboť umožňuje dva různé výklady. Nejvyšší správní soud vyjádřil, který z nabízených výkladů preferuje, a to publikací rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2015, č. j. 46 A 73/2013 – 37, ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3342/2016 Sb. NSS. Výslovně svou preferenci vyjádřil v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 316/2015 – 20. V obou rozhodnutích se soudy přiklonily k výkladu, který v projednávaném případě zastává krajský soud.

[9] V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že úmysl zákonodárce nelze z důvodových zpráv bez pochyb dovodit, předmětná ustanovení proto vyložil následovně: „*Právní úprava týkající se mysliveckého hospodáře je v zásadě komplexně upravena v ust. § 35 zákona o myslivosti a pouze v několika případech je výslovně odkazováno na jiná ustanovení tohoto zákona, např. na § 12 odst. 4 [§ 35 odst. 1 písm. c)], § 12 odst. 3 a § 13 [§ 35 odst. 7]. Vzhledem k absenci výslovné úpravy, že u mysliveckého hospodáře se*

k zahlazení odsouzení nepřihlíží, a absenci odkazu na ust. § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, který jediný v zákoně o myslivosti (ve vztahu k myslivecké strážci) stanoví, že k zahlazení odsouzení se nepřihlíží, je nutno aplikovat obecné pravidlo ve smyslu ust. § 70 odst. 1 tr. zákona, (resp. § 105 tr. zákoníku), podle kterého bylo-li odsouzení zahlazeno, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Toto ustanovení je nutné vždy použít v případech, kdy je v jiných právních předpisech stanovena bezúhonnost pro výkon určité funkce, pokud tyto předpisy výslovně nestanoví jinak. Jedná se o výjimku z obecného pravidla, která musí být vykládána restriktivně. V případě zákona o myslivosti je tak výslovně stanoveno jen v ust. § 12 odst. 5 ve vztahu k myslivecké strážci. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce, aby právní úprava bezúhonnosti mysliveckého hospodáře byla identická jako u myslivecké strážce, tj. stejně jako před 28. 2. 2003, tak mu nic nebránilo v tom, aby např. v ust. § 35 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti odkázal nejen na § 12 odst. 4, ale i na § 12 odst. 5 zákona o myslivosti.“ Nepodloženým přitom shledal tvrzení, „že je-li vyžadován opis z evidence Rejstříku trestů jak u myslivecké strážce, tak u mysliveckého hospodáře, je třeba zjištění z tohoto opisu vztahovat rovněž na obě funkce a vyhodnocovat je shodně podle ust. 12 odst. 5 věta druhá zákona o myslivosti. Ať už má chybějící odkaz v ust. § 35 odst. 1 písm. c) na ust. § 12 odst. 5 zákona o myslivosti nebo chybějící dovětek o nepřihlížení k zahlazení odsouzení v ust. § 35 odst. 2 zákona o myslivosti původ v legislativní nedůslednosti nebo jinou příčinu, není možné dovodit, jak je tomu v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem [pozn. NSS: ze dne 18. 10. 2013, čj. 59 A 22/2013 – 34], že se nepřihlíží k zahlazení odsouzení osoby, která má vykonávat funkci mysliveckého hospodáře.“

[10] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně odmítl výklad Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, z něhož stěžovatel vychází, a zároveň beze zbytku odpověděl i na stěžovatelovu argumentaci v nyní projednávané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto neshledává důvod k odchýlení se od vyjádřeného názoru a uzavírá, že krajský soud správně posoudil projednávanou věc, pokud došel k závěru, že žalobce, jenž byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, ale jeho odsouzení bylo následně zahlazeno podle § 105 trestního zákoníku, s účinky podle jeho § 106, splňuje předpoklad bezúhonnosti pro ustanovení mysliveckým hospodářem podle § 35 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 12 odst. 4 zákona o myslivosti.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalobci, protože však žalobce, který nebyl právně zastoupen, žádné náklady neuplatňoval, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se ani žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu